

Magyarország Alkotmánybírósága

Budapest
Donáti utca 35-45.
1055

Ügyszám: ~~IV/9050/2016.~~	
Ügyszám:	IV 905-2 2016
Érkezett:	2016 JÚN 24.
Példány:	2
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[redacted] **I. rendű felperes** és az [redacted] **II. rendű felperes** indítványozók (a továbbiakban: Indítványozók), a T. Alkotmánybíróság előtt fenti ügyszámon folyamatban lévő alkotmányjogi panasz eljárásban a T. Főtitkár Úr által hozott, és 2016. május 31-én kézhez vett hiánypótlási felhívásában foglaltak alapján alkotmányjogi panaszunkat – a korábban ügyvédi meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk útján – az alábbiak szerint

m ó d o s í t j u k

és indokolását az alábbiakkal kiegészítjük:

1. Figyelemmel az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatára, alkotmányjogi panaszunkat úgy módosítjuk, hogy az Alaptörvényben biztosított jogaink sérelmének alapjaként a továbbiakban nem hivatkozunk a XXIV. cikk (1) bekezdésére (tisztességes hatósági eljáráshoz való alapjog). Továbbra is hivatkozunk viszont az Alaptörvény XIII. cikke (1) és (2) bekezdésére, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésére és ez utóbbival szoros összefüggésben a XV. cikk (1) bekezdésére, mint amelyek megsértését jelöljük meg a továbbiakban.

2. A tulajdonvédelem alkotmánybírósági gyakorlata (XIII. cikk (1) és (2) bekezdés)

a) A T. Alkotmánybíróság kimondta, hogy „Az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben vizsgálendő alkotmányjogi kérdések kapcsán felhasználhatja a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket és alkotmányossági összefüggéseket, ha az Alaptörvény adott szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális egyezősége, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembe vétele és a konkrét ügy alapján a megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya és szükségesnek mutatkozik azoknak a

meghozandó döntése indokolásába történő beillesztése” (13/2013.(VI.17.) AB határozat, indoklás (32); korábban 22/2012.(V.11.) AB határozat, indoklás (41).

b) A fenti határozatok alapján jelen ügy szempontjából releváns, a már hatályon kívül helyezett Alkotmány tartalmilag azonos szakaszai alapján kidolgozott alkotmánybírói gyakorlatot felhasználjuk, feltételezve, hogy a T. Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata jelen ügy eldöntésénél is zsinórmértékül fog szolgálni.

c) Ki kell térni az Emberi Jogok Európai Egyezményére (a továbbiakban: Egyezmény) is, mert az Egyezményt és a hozzá kapcsolódó joggyakorlatot az Alkotmánybíróság figyelembe vette a tevékenysége során. Ebben a tekintetben az Alkotmánybíróság kimondta, hogy egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (pl. az Egyezmény). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően az Egyezmény és a Strasbourgi Bíróság által kifejlesztett) jogvédelem szintje.

d) Az Alaptörvény Q Cikk (2) és (3) bekezdéséből következik, hogy az Alkotmánybíróságnak, valamint a rendes bíróságoknak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző határozataiból ez kényszerűen nem következne (1718/B/2010. AB határozat). Minthogy a jelen panaszbeadványban hivatkozott alapjog (a tulajdonhoz való jog, a tisztességes eljáráshoz való jog) mind az Egyezményben, mind az Alaptörvényben hasonló módon szerepel, tisztelettel kérjük, hogy a T. Alkotmánybíróság a strasbourgi gyakorlatot is figyelembe véve hozza meg a jelen ügyben a döntését.

e) A Strasbourgi Bíróság az Egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikke kapcsán több döntésében kinyilvánította, hogy a „tulajdon” fogalma nem korlátozódik a fizikai tárgyakra, az magában foglalja meghatározott vagyoni értékkel bíró előnyöket, illetve jogokat. Ezek is tulajdonnak minősülnek. Így például a dologi hatályú abszolút szerkezetű jogosultságok, a kötelmi jogi, relatív szerkezetű jogok is tulajdon körébe tartoznak. Konkrét ügyek kapcsán tulajdon alá vonta pl. halászati, vadászati jogokat, a részvényt, a peresíthető követeléseket, a szabadalmat, a goodwillt, elvi építési engedélyt stb.

f) Az előbbiekkal összhangban az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az alkotmányos tulajdonvédelem kiterjed minden olyan jogosítványra, amely a jogosult jogi pozícióját meghatározza (17/1992.(III.30.) AB határozat, (40/1997.(VII. 1.) AB. határozat).

g) A tulajdonhoz való jog nem korlátlan és korlátozhatatlan. Az alapjogként védett tulajdonjog tartalmát annak köz- és magánjogi korlátaival együtt kell értékelni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától. A tulajdonnak az állam által történő korlátozása kapcsán az Alkotmánybíróság a korlátozás céljával és arányosságával kapcsolatos megfontolásokat vizsgálta több határozatában. A 64/1993.(XII.22.) AB határozat szerint „Az állami beavatkozás alkotmányossága megítélésének súlypontja, az alkotmánybírói értékelés voltaképpen tere, a cél és az eszköz, a közérdek és a tulajdonkorlátozás arányosságának megítélése lett.” Az is része az Alkotmánybíróság gyakorlatának, hogy „A közérdek alapján történő tulajdonkorlátozásnál az Alkotmánybíróság nem tekinti elégséges alapnak, hogy a jogszabály általánosságban hivatkozik a korlátozást szükségessé tevő közérdekre. ....A közérdeket jogszabályban úgy kell meghatározni, hogy konkrét ügyben a közérdekből történő korlátozás szükségességét bíróság ellenőrizhesse (42/2006.(X.5.) AB határozat).

3. Az alkotmánybírói gyakorlat alkalmazása a jelen ügyre a tulajdonvédelem körében.

- a) A védjegyeink az Alkotmánybíróság és a Strasbourgi Bíróság egybehangzó értelmezése szerint a tulajdonjogunk körébe tartoznak, így az Alaptörvény XIII. cikke és az Egyezmény első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke vonatkoznak rájuk.
- b) A Kúria ítélete szerint az I. rendű alperes Miskolci Megyei Jogú Város Önkormányzata (a továbbiakban: Önkormányzat) közhatalmi minőségében döntött arról, hogy 2014-től kezdődően a saját tulajdonában álló II. r. alperessel rendeztetni meg évenként a Miskolci Kocsonyafesztivált, Kocsonyafarsang néven. Ezzel a döntésével a védjegyeink értéktelenné váltak, mivel olyan szolgáltatás nyújtásának védelmét látták el, amely szolgáltatást mi védjegy tulajdonosok már nem nyújthattunk. Azért nem nyújthattunk, mert Kocsonyafesztivált farsang idején, évente egy alkalommal lehetséges megrendezni, a védjegyek évente többszöri felhasználása, vagy az Önkormányzat által szervezett rendezvény melletti felhasználása nem jöhet szóba, a rendezvény sajátossága miatt. Nem lehetséges ugyanis hetente, havonta, illetőleg évente egynél több alkalommal 200 ezer érdeklődőt vonzani Miskolcra a kocsonya köré szervezett rendezvényre, mint ahogy nem merült fel az sem, hogy a budapesti „Sziget fesztivál”, a mohácsi „Busójárás” stb. évente több alkalommal kerüljön sorra. A Kúria ítéletéből az következik, hogy az önkormányzat mindenfajta kártalanítás, mint ellentétel nélkül jogosult volt közhatalmi döntéssel védjegy tulajdonunkat kiüresíteni. Ezért az ítélet a XIII. cikkbe ütközik.
- c) A védjegyeink kiüresedése, lényegében a tulajdonunktól való megfosztást jelenti, amely nem jogszabályon, hanem az Önkormányzat döntésén alapul. Ezért az alkotmánybírói gyakorlat azon vonatkozásai, amelyek a tulajdon korlátozásának

jogszabályi feltételrendszerét írják körül, a jelen ügyben nem játszanak szerepet. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amelyből a védjegy tulajdonuk korlátozását lehetővé tevő közérdek levezethető volna. Nincs tehát törvényes alapja a tulajdonuk elértéktelenítésének, ezért a Kúria ítélete a XIII. cikk rendelkezéseibe ütközik.

4. A tisztességes eljárás és a törvény előtti egyenlőség alkotmánybírósági gyakorlata.

a) Ezen alapjogokat illetően is irányadók a jelen beadvány 2. a)-d) pontjaiban foglaltak, amelyek a hatályon kívül helyezett Alkotmányon alapuló alkotmánybírósági döntésekben kifejtett elvi jellegű megállapítások értelemszerű alkalmazására vonatkoznak, valamint az Egyezmény 6. cikke alapján a Strasbourgi Bíróság által kifejtett értelmezés figyelembevételét jelentik.

b) Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljárás elve „*eljárásjogi garancia arra, hogy jogainak érvényesítése tekintetében a bíróság (törvény) előtt mindenki egyenlő eséllyel rendelkezik*” (1991/B/1996. AB határozat, ABH 1997. 629, 631.) Kifejtette továbbá, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog „*az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot*” (9/1992. (I.30.) AB határozat, ABH 1992. 59, 64.).

c) Az Alkotmánybíróság továbbá kimondta azt is, hogy a „*Formailag csak büntetőügyekben irányadó előírásai közül a tisztességes eljárásnak – az Európai Emberi Jogi Bíróság következetes gyakorlatából is kitűnően – elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amelynek polgári perekben is érvényesülnie kell.*” (15/2002. (III.29.) AB határozat, ABH 2002. 118.).

d) Felhívom a figyelmet arra, hogy a Strasbourgi Bíróság joggyakorlata szerint sérül az Egyezmény 6. cikke szerinti tisztességes eljáráshoz való jog, ha egy eljárás során a bíróság indokolása nem felel meg a jogszabályoknak. (*De Moor kontra Belgium ügy*, 1994. június 23, No 16997/90, 55. §).

A Bíróság olyan esetekben állapítja meg, hogy nemzeti bíróságok eljárásai egyezményellenesek, ha döntéseik önkényesek, vagy nyilvánvalóan ésszerűtlenek, és megállapítható, hogy az eljárás egészében véve, a maga teljességében nem volt tisztességes (*Van Kück kontra Németország ügy*, 2003. június 12., No. 35968/97, 46-47. §, *Khamidov kontra Oroszország ügy*, 2008. június 2., No. 72118/01, 170. §).

e) Tekintve, hogy az Egyezmény nem teoretikus vagy látszólagos jogokat hivatott biztosítani, hanem olyanokat, amelyek ténylegesek és hatékonyak (*Artico kontra Olaszország ügy*, 1980. május 13., No. 6694/74, 33. §), a tisztességes eljáráshoz való jog kizárólag akkor tekinthető hatékornak, ha a felek kérelmei és észrevételei

ténylegesen „meghallgattatnak”. tehát a Bíróság kellően alaposan megvizsgálja őket (Dulaurans kontra Franciaország ügy, 2000. március 21., No. 34553/97, 33. §, Dima kontra Románia ügy, 2006. november 16., 58472/00, 34. §). Így „az Egyezmény 6. cikkéből folyó kötelessége a bíróságoknak, hogy alaposan megvizsgálják a felek kérelmeit, érveit és bizonyítékait, függetlenül attól is, hogy azok később mennyire bizonyulnak relevánsnak a döntés meghozatala során”: *Van de Hurk kontra Hollandia* ügy, 1994. április 19., 16034/90, 59. §, *Virgil Ionescu kontra Románia* ügy, 2005. június 28., 53037/99, 44. §).

5. Az alkotmánybírósági gyakorlat alkalmazása a jelen ügyre a tisztességes eljáráshoz való jog és ezzel összefüggésben a törvény előtti egyenlőség sérelme körében

A Kúria ítélete nem felel meg a jogszabályoknak, a tisztességes eljárás követelményeinek és a törvény előtti egyenlőségnek a következő okokból:

- a) Az Önkormányzat, ha közhatalom gyakorlójaként hozta volna meg a döntését, a Kúriának ki kellett volna térnie arra, hogy e döntés a XIII. cikkbe ütközik. (egyrészt mert nincs olyan jogszabály, amely lehetővé tenné a védjegyek közhatalmi úton, közérdekből való elértéktelenítését, kiüresítését, másrészt tette ezt mindenfajta ellentételezés nélkül).
- b) Álláspontunk szerint az Önkormányzat, mint a II. r. alperes tulajdonosa, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. tv., valamint a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX tv. 107. §.-ának első mondata szerint járhatott csak el, amely szerint „A helyi önkormányzatot - törvényben meghatározott eltérésekkel – megilletik mindazok a jogok és terhelik mindazok a kötelezettségek, amelyek a tulajdonost megilletik, terhelik.” A vonatkozó törvény, a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény nem tartalmaz a helyi önkormányzatokra nézve eltérő szabályt, amely miatt az önkormányzatokat tulajdonosként valamiféle többletjogok illetnének meg, védjegytulajdonosokkal szemben.
- c) A Kúria eljárása a 9/1992. (I.30.) AB határozatban foglaltakkal szemben az anyagi igazság érvényre juttatására nem volt alkalmas. Nem tisztázta, hogy milyen esetekben jár el az Önkormányzat a közhatalom gyakorlójaként. Ha ezt értékelte volna, nem juthatott volna a tulajdonjogunkat értéktelenné tevő téves következtetésre. Ezért az ítélet a XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét jelenti.
- d) Nem érvényesült a 15/2002.(III.29.) AB határozatban foglalt követelménytől eltérően a „fegyverek egyenlősége”, mivel az I. r. alperes Önkormányzat számára több

jogot biztosítottak. Ez a XXVIII. cikk (1) bekezdésén túl a XV. cikk (1) bekezdésének sérelmét is jelenti.

e) A Kúria nem tulajdonosként, hanem a közhatalom gyakorlójának minősítette az Önkormányzatot egy tisztán tulajdonosok közötti jogvitában, ezáltal az eljárás a maga teljességében nem volt tisztességes. Emiatt a XXVIII. cikk (1) bekezdésének és a XV. cikk (1) bekezdésének sérelme is kimutatható.

***

Az előbbieken kifejtettekkel – álláspontunk szerint – eleget tettünk a hiánypótlási felhívásban foglaltaknak. Abban a nem várt esetben, ha a T. Alkotmánybíróság részben továbbra is hiányosnak minősítené a panaszunkat, kérjük, hogy a hiányos tartalma szerint bírálja el azt, az Ügyrend 33. §-a (1) bekezdésének a) pontjában, annak utolsó fordulatában foglaltaknak megfelelően.

Indítványunkat egyebekben fenntartjuk, és kérjük a panaszunk befogadását, arra is tekintettel, hogy a Kúria jogerős ítélete személyi és anyagi értelemben megnyomorított bennünket, panaszosokat.

Mellékelten küldjük azon nyilatkozatunkat, amely szerint nem járulunk hozzá a személyes adataink nyilvánosságra hozatalához.

Budapest, 2016. június 16.

Tisztelettel:

